

LEMONY SNICKET s-a născut într-un orașel mic, ai cărui locuitori erau suspicioși de felul lor și predispuși să se răzvrătească. Acum locuiește într-un oraș mare. În timpul liber adună probe, iar autoritățile îl consideră un expert.

De-a lungul anilor a documentat viața orfanilor Baudelaire și a povestit-o în cele treisprezece volume din *O serie de întâmplări nefericite*.

BRETT HELQUIST s-a născut la Gonado, Arizona, a copilărit la Orem, Utah, iar în prezent locuiește în New York. A absolvit secția de arte plastice din cadrul Brigham Young University și este ilustrator de carte. Desenele lui au apărut în multe publicații, printre care *Cricket* și *The New York Times*.

Respectăm încrederea și cărți

O serie de evenimente nefericite

Prima carte

ÎNNEGURATUL ÎNCEPUT

de LEMONY SNICKET

Illustrații de Brett Helquist

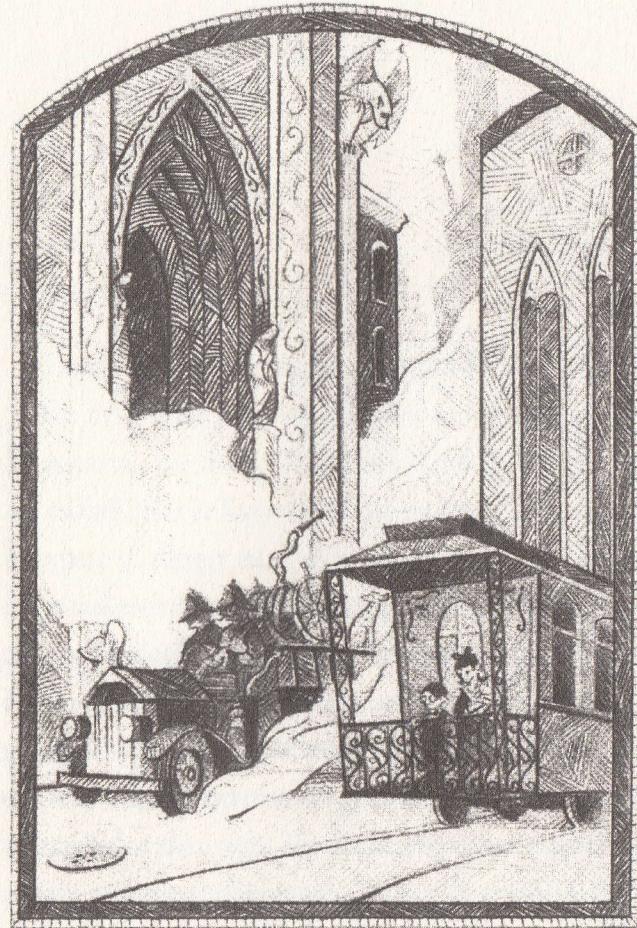
Traducere din engleză
de Alina Popescu

ARTHUR

Libris

.RO

Respect pentru oameni și cărți

Dacă vă plac poveștile cu final fericit, atunci poate ar fi mai bine să vă apucați de altă carte. În aceasta, nu doar că lipsește finalul fericit, dar nu există nici măcar un început fericit, iar între început și sfârșit sunt puține momente fericite. Motivul este că nu sunt foarte multe astfel de momente în viațile celor trei tineri Baudelaire. Violet, Klaus și Sunny Baudelaire sunt niște copii inteligenți, încântători și inventivi, cu trăsături plăcute, dar mai sunt și extrem de ghinioniști, majoritatea episoadelor din viața lor fiind presărate cu nenorociri, tristețe și disperare. Regret că trebuie să vă spun asta, însă aşa e povestea.

Nenorocirea lor a început într-o zi oarecare, pe plaja Nisipurile Nesărate. Cei trei locuiau împreună cu părinții lor într-un conac uriaș, în inima unui oraș murdar și forfotitor. Uneori, părinții le dădeau voie să ia o rablă de troleibuz (sunt convins că știți ce e o rablă – un autovehicul nesigur sau aproape stricat) și să meargă neînsotiti la malul mării, unde își petreceau ziua ca pe un soi de vacanță, condiția fiind să se întoarcă acasă înainte de cină. Dimineața de care vorbim era cenușie și noroasă, fapt ce nu-i deranja câtuși de puțin pe tinerii Baudelaire. Când era soare și cald, Nisipurile Nesărate găseau de turiști și era imposibil să găsești un loc bun unde să-ți întinzi pătura. În zilele noroase și cenușii, cei trei aveau toată plaja la dispoziție să facă ce poftea.

Lui Violet Baudelaire, cea mai mare dintre frați, iî plăcea să arunce cu pietre pe suprafața apei. Ca mai toți copiii de paisprezece ani, Violet era dreptace, aşa că, atunci când arunca pietrele cu mâna dreaptă, ele ajungeau mai departe pe

apa întunecată decât atunci când le arunca cu stânga. În timp ce azvârlea pietre, privea la orizont și se gădea la o invenție pe care voia să construiască. Oricine o cunoștea bine știa că atunci gândește intens își leagă părul cu o panglică, să nu-i intre în ochi. Violet avea un talent deosebit să inventeze și să construască dispozitive ciudate, aşa că mintea îi era adesea numai la scripeti, manete și mecanisme și nu voia să fie distrasă de chestiuni mărunte, cum ar fi părul în ochi. În dimineața cu pricina se gădea cum să construiască un dispozitiv care să recupereze pietrele aruncate în ocean.

Klaus Baudelaire, mijlociu și singurul băiat, era pasionat de creaturile din băltoacele lăsate în urmă de reflux. Avea puțin peste doisprezece ani și purta ochelari, ceea ce-i dădea un aer inteligent. De fapt, chiar era intelligent. Soții Baudelaire aveau o bibliotecă imensă în conacul familiei, o încăpere în care se găseau mii de cărți din aproape toate domeniile. Klaus, care abia împlinise

doisprezece ani, nu apucase să citească toate volumele din biblioteca părintească, dar citise foarte multe și reținuse o mulțime de informații. Știa să deosebească un aligator de un crocodil. Știa cine îl asasinase pe Iulius Cezar. Și știa multe despre ființele mărunte și slinoase care se găseau pe plaja Nisipurile Nesărate pe care, în dimineața de care vorbim, le examina cu atenție.

Lui Sunny Baudelaire, mezina, îi plăcea să muște din diverse lucruri. Era încă mititică, și nu foarte răsărită pentru vîrstă ei – abia mai mare decât un bocanc. Dar compensa dimensiunile mărunte ale corpului prin mărimea și ascuțișul celor patru dinți. Sunny era la vîrstă la care te exprimi mai ales printr-un șir de tipete neinteligibile. Necazul era că, atunci când folosea totuși cele câteva cuvinte din vocabularul ei, cum ar fi „biberon“, „mami“ sau „mușcă“, lumea nu prea înțelegea ce voia să spună. În dimineața aceea, de pildă, repeta întruna „Ga!“, ceea ce probabil că

voia să însemne „Ia uite ce siluetă misterioasă apare din ceață!“

Chiar aşa și era – din depărtare, pe plaja învăluită în negură, de frații Baudelaire se aprobia cu pași mari o siluetă înaltă. Sunny se uita la ea și urla deja de ceva vreme, când Klaus își luă ochii de la crabul țepos pe care-l examina și, în sfârșit, o zări și el. Întinse mâna și atinse brațul lui Violet, trezind-o din gânduri pe micuța inventatoare.

— Ia te uită, zise el, și arătă spre siluetă.

Aceasta continua să se apropie, iar copiii începeau să vadă ceva mai bine. Era cam de statura unui adult, însă avea capul mare și pătrățos.

— Ce crezi că e? întrebă Violet.

— Nu știu, răspunse Klaus, mijind ochii, dar pare că se îndreaptă direct spre noi.

— Suntem singuri pe plajă, zise Violet, puțin agitată. Doar spre noi se poate îndrepta.

Simți în palma stângă forma subțire și netedă a pietrei pe care tocmai se pregătea să-o azvârle căt de departe putea. Se gândi atunci să-o arunce spre

silueta cea înaltă, pentru că părea din cale afară de înfrișătoare.

— Îți se pare înfrișătoare, spuse Klaus, parcă citindu-i gândurile, doar din pricina ceții astieia.

Adevărat. Când silueta ajunse lângă ei, constatără cu ușurare că nu era deloc o figură însășimănătătoare, ci una cunoscută: domnul Poe. Domnul Poe era un prieten al doamnei și domnului Baudelaire, iar copiii îl întâlniseră adesea la seratele familiei. Un lucru pe care Violet, Klaus și Sunny îl apreciau în mod deosebit la părinții lor era că nu-i expediau când aveau musafiri, ba chiar îi lăsau să stea cu ei la masă și să participe la conversație, atâtă timp cât ajutau și la curătenie. Cei trei îl țineau minte pe domnul Poe din pricina că era veșnic răcit și de fiecare dată când avea câte-un acces de tuse se scuza și se retrăgea în camera de alături.

Domnul Poe își scoase jobenul – din cauza lui îi păruse mare și pătrășos capul prin valurile de ceată – și rămase locului o clipă, tușind zgomotos

într-o batistă albă. Violet și Klaus se apropiară să-i strângă mâna și să-l salute.

— Ce mai faceți? zise Violet.

— Ce mai faceți? zise Klaus.

— Te așteți! zise și Sunny.

— Bine, mulțumesc, răspunse domnul Poe, însă era foarte trist.

Preț de câteva clipe toată lumea tăcu, iar copiii se întrebară ce căuta oare domnul Poe acolo, când ar fi trebuit să fie în oraș, la banca unde lucra. Nu era îmbrăcat de plajă.

— Frumoasă zi, spuse în cele din urmă Violet, ca să facă puțină conversație.

Sunny scoase un sunet ca de pasare furioasă, aşa că fratele ei o luă în brațe.

— Da, e o zi frumoasă, încuvîntă absent domnul Poe, privind lung plaja pustie. Mi-e teamă că am niște vești foarte proaste, copii.

Cei trei frați Baudelaire se uită la el. Cu oarecare jenă, Violet simți conturul pietrei în palma stângă și se felicită că n-o aruncase în domnul Poe.